

[Aksel Larsen.]

slag; man kommer med dem for at sige til arbejderne: nu vil vi gøre noget for, at den beskedne lønforhøjelse, I har fået — det er iøvrigt langt fra alle arbejdere, der har fået lønforhøjelse — også kan omsættes i forøget købekraft, og derfor vil vi søge at forhindre prisstigninger — eller i hvert fald visse prisstigninger. Hvis det ikke er meningen med disse lovforslag og deres fremkomst på dette tidspunkt, kan jeg overhovedet ikke se meningen med dem.

Jeg må hertil sige, at jeg håber, det ikke er for sent. Jeg må minde om, hvad jeg sagde fredag morgen ved anden behandling af lovforslaget om indgreb i arbejdsstridighederne — da gjorde jeg regeringen opmærksom på, at hvis den virkelig havde alvorlige hensigter i retning af at ville indføre skærpet priskontrol eller prisstop, burde den være kommet med lovforslag herom senest samtidig med, at den fremsatte sit lovforslag om ophøjelse af mæglingsforslaget til lov, og have gjort tinget opmærksom på, at mæglingsforslaget ikke ville blive ophøjet til lov, medmindre man godkendte, at der gennemførtes alvorlige prisregulerende foranstaltninger. Regeringen ville ikke lytte til mit råd. Nu har den foretaget indgreb mod arbejderne, og så kommer den bagefter og skal bede det borgerlige flertal i tinget, om det ikke vil være så elskværdigt at gribe ind mod urimelige priser og avancer — og så går det vel regeringen, som det gik borgervagten i eventyret, der kom for silde. I hvert fald har jeg ikke sporet nogen stor velvilje hos de ærede ordførere, som allerede har talt. Men jeg har et par ord at sige til dem.

De vender sig stort set principielt imod indgreb i erhvervslivet. Jeg giver ikke noget for disse principielle indvendinger. De folk, som forleden nat stemte for indgreb i erhvervslivet på den måde, at de ophøjede et af arbejderne med stort flertal forkastet mæglingsforslag til lov, de, der her i tinget stemte for, at arbejderne skulle arbejde efter visse love og tariffer, som de pågældende medlemmer ikke engang kendte, skal lade være med at komme og sige, at de principielt er modstandere af, at folketinget griber ind i erhvervslivet, eller at folketinget griber ind i indkomstforholdene. Det ærede medlem hr. Weikop sagde således, at han

ikke ville være med til at binde og baste erhvervene. Men det ærede medlem hr. Weikop ville meget gerne være med til at baste og binde 700 000 arbejdere — da havde det ærede medlem ikke noget imod statsindgreb. Jeg synes, dette må være tilstrækkeligt overfor de principielle indvendinger.

Jeg har imidlertid endnu en tilføjelse i anledning af det, der blev sagt af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. Det ærede medlem har advaret imod, at man forsøger at begrænse prisstigningerne, idet han siger, at hvis lønningerne forhøjes, uden at dette får prismæssige følger — altså uden at dette får varefordyrende følger — vil det bevirke, at forbruget øges, og derved vil valutaen og Danmarks økonomi lide skade. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen rider med andre ord her den kæphest, han har redet, så længe han har optrådt i den offentlige debat her i landet. Det begyndte han med allerede før krigen; jeg erindrer adskillige af det ærede medlems artikler i „Jyllandsposten“. Det ærede medlem rider den kæphest, at alt må stige, kun ikke arbejdernes lønninger, i hvert fald ikke arbejdernes lønningers købekraft. Det havde været rart, om det ærede medlem havde sagt det den nat, vi behandlede forslaget om mæglingsforslagets ophøjelse til lov; det havde været hyggeligt; om vi dengang havde fået besked. Det ærede medlem kommer nu med en række bebrejdelser, hvis holdbarhed jeg ikke kan kontrollere, bebrejdelser mod regeringen for, at den skal have brudt visse forudsætninger for et forlig indgået på et sted, hvor vi ikke havde adgang — for os holder man jo udenfor udvalgene. Men altså: hvis det var med den motivering, det ærede medlem stemte for regeringens indgriben mod fagforeningerne forleden, burde det ærede medlem have sagt det. Han burde ikke have gjort nogen røverkule af sit hjerte dengang; det er vel sent, at han kommer og siger det nu.

Dernæst skal jeg tillade mig at oplyse, at når arbejderne ønsker højere lønninger, er det naturligvis for at få højere købekraft; det er ikke for efterhånden at komme i den situation, at de kan køre deres løn hjem på en trillebør, medens det, de kan købe for den, kan bæres hjem i en vestelomme. Nej, når de vil have højere løn, er